

Kényelmesen ülsz, Georg? Csak azért kérdezem, mert egy hosszú, izgalmas történetet szeretnék elmesélni neked. Lehet, hogy az öblös, sárga bőrfotelben üldögélsz. Ha le nem cseréltétek azóta egy modernebbre. Bár, azt is el tudom képzelni, hogy a hintaszékbe telepedtél, a télikertben, mert már apró gyerekként az volt a kedvenc helyed. Esetleg kimentél a teraszra? Tulajdonképpen azt sem tudom, milyen évszak van. Az is lehet, hogy már nem is a Dongó utcában laktok. Honnan tudhatnám?

Semmit sem tudok. Azt sem tudom, ki most Norvégia miniszterelnöke, hogy hívják az ENSZ főtitkárát, és hogy mi történt a Hubble teleszkóppal. Tudsz nekem válaszolni? Vajon sikerült-e a csillagászoknak új válaszokat találni az univerzum keletkezésével kapcsolatos kérdésekre?

Próbáltam beleképzelni magam a jövőbe, próbáltam elképzelni hogyan élsz, milyen lehetsz, de úgy érzem, hiába. Csak azt tudom, hogy milyen voltál. Még csak azt sem tudom, hány éves vagy most, amikor olvasod a soraimat. Lehet, hogy tizenkettő, esetleg tizennégy, honnan is tudhatnám? Már most, írás közben is kísértetnek érzem magam. Minden egyes levegővétel nehezemre esik. Most értettem csak meg, hogy a kísértetek miért fújtatnak, hörögnek olyan rettenetesen. Nem azért, mert ijesztgetni szeretnék leszármazottaikat, hanem azért, mert rettenetesen fáj egy másik idő, egy számukra már ismeretlen világ levegőjét szívni.

Tudod, létezésünk csak a nekünk kiszabott időben érvényes.

Így van ez... Én is csak abból tudok kiindulni, amit ismerek. 1990 augusztusában írom e sorokat.

Lehet, hogy addigra, mire kezedbe kerül a levelem, már rég elfelejtettél mindent, ami ebben a néhány forró nyári napban velünk történt, amikor még csak három és fél éves voltál. Azért a miénk marad az a néhány nap, és talán jut még nekünk egy pár kellemes óra együtt.

Szeretnék megosztani veled valamit, ami egyre jobban foglalkoztat mostanában: minden egyes nap, amit együtt töltünk, és a legapróbb közös élmény is újabb esély arra, hogy később emlékezz rám. Számolom a heteket, a napokat. Kedden felmentünk a tyrivanni kilátótoronyba. A lábunk előtt terült el fél Norvégia, elláttunk egész Svédországig. Mama is velünk volt. Emlékszel, Georg?

Próbáld meg emlékezni, kérlek! Tudom, hogy az összes emlék ott lapul valahol benned.

Emlékszel még a BRIO-vonatra? Képes vagy vele órákon átjátszani. Itt van előttem. Most, amikor e sorokat írom, itt hevernek a sínek, a vagonok, a vonathoz

csatlakozó komphajók a földön, minden pontosan úgy, ahogy néhány perce itt hagytad. Valósággal ki kellett szakítanom téged a vonatok világából, nehogy lekéssük a beszélgető foglalkozást az óvodában. Apró ujjaid nyomát most is ott érzem a fakockákon. Nem merek elmozdítani semmit.

Emlékszel még a számítógépre? Tudod, amin hétféteken szoktunk játszani. Amikor még egészen új volt, odafönn volt a dolgozószobámban. De múlt héten levittem a nappaliba, ahol a te dolgaid is vannak, hogy többet legyünk együtt. Délután mind a hárman ott vagyunk. Te, mama és én. Nagymama és nagypapa is gyakran látogatnak meg minket mostanában. Ennek nagyon örülök.

Emlékszel még a zöld színű, háromkerekű fabiciklire? Odakinn áll a folyosón, olyan új, hogy csillog még rajta a festék. Talán most is ott van valahol a garázsban, a szerszámoskamrában, kopottan, elhasználtam Vagy eladtátok a bolhapiacon?

Emlékszel a Sognsvann körüli sétaútjainkra? Vagy a házikókra, a hegyen? Három egymást követő hétfégét töltöttünk a hegyekben. De elég is a kérdésekből. Hiszen könnyen lehet, hogy alig emlékszel arra az időre, ami a mi közös időnk volt. De ez most nem is túl fontos.

Azt ígértem, hogy elmesélek neked egy történetet. Nem is gondoltam, hogy ennyire nehéz lesz megtalálnom a megfelelő hangot. Tudom, hogyan szólítsam meg azt a kis lurkót, aki most vagy. Ám mire ezeket a sorokat olvasod, már nem leszel kisgyerek.